

25337 *LLEI 51/1997, de 27 de novembre, de reforma de la Llei d'enjudiciament civil en matèria d'execució.* («BOE» 285, de 28-11-1997.)

JUAN CARLOS I
REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El principi de tutela judicial efectiva que recull la nostra Constitució requereix, per a la plena realització, no només la possibilitat d'exercir el dret a un procés sense dilacions indegudes, sinó també el dret que la resolució judicial que ha de culminar el procediment sigui realment efectiva. En aquest sentit, és necessari posar tots els mitjans per aconseguir la plena efectivitat d'aquesta declaració.

Concretament, és necessari que l'ordenament jurídic faciliti la possibilitat que el creditor, que ha obtingut una sentència estimatòria que es pot complir mitjançant l'embarcament de béns del deutor, pugui recuperar realment i de manera efectiva el que se li deu, amb independència de la quantia del que reclama.

Lamentablement, l'experiència ha demostrat que amb certa freqüència les resolucions de condemna susceptibles d'execució pecuniària queden pràcticament incompletes en fer-se summament complexa la localització de béns del deutor sobre els quals s'ha de realitzar l'embarcament corresponent. En particular, així passa en molts casos en els quals la càrrega del creditor d'intentar localitzar béns del deutor adquireix un cost desproporcionat en relació amb la quantia de la quantitat reclamada.

Això pot conduir a generar, i de fet així s'ha constatat, entre els ciutadans, i en particular entre els operadors econòmics, la impressió que les reclamacions judicials són inefectives i que la responsabilitat que preveu l'article 1.911 del Codi civil no és realment tal, quan es tracta de deutes de quantia mitjana o petita i el deutor no té una solvència pública i acreditada. Tot això constitueix en si mateix un contrasentit, per tal com és precisament qui no té una estructura patrimonial important, o béns arrels coneguts, qui més fàcilment pot incórrer en supòsits de morositat mitjana o petita, perquè considera que quedaran impunes. El perjudici que en deriva, en particular per a la petita i mitjana empresa, és evident.

Aquesta Llei intenta corregir, a través de dos tipus de mesures, la situació descrita: d'una banda, imposa al jutgador, sempre que ho sol·liciti el creditor executant, l'obligació -i no la simple facultat- de posar tots els mitjans per localitzar béns del patrimoni del deutor executat. I, d'altra banda, assenjala el paper que en aquesta funció poden tenir i han de tenir les administracions tributàries i de la Seguretat Social.

Així mateix, aquesta reforma recull el que la jurisprudència ha entès repetidament, en generalitzar per a tota classe d'embarcaments el que aparentment la Llei només preveia per a la seva millora.

Sens dubte, es podria afirmar que aquesta reforma puntual de procediments s'hauria d'emmarcar en una revisió més àmplia de la Llei d'enjudiciament civil, repetidament reclamada. Tanmateix, com que es tracta d'una modificació que, fins i tot tenint un gran abast pràctic, no altera substancialment l'actual sistema, ni hi introdueix discordances, raons d'oportunitat justifiquen aquesta modificació parcial, sense perjudici de la seva inclusió en una reforma global posterior de les lleis processals.

Article únic.

1. L'article 1.454 de la Llei d'enjudiciament civil queda redactat en els termes següents:

«El creditor pot concórrer als embargaments i designar els béns del deutor que s'han d'embarcar.

També pot fer la designació del dipositari sota la seva responsabilitat. Aquesta designació no es pot concedir al deutor.

En el mateix acte de nomenament del dipositari s'ha de procedir a la remoció dels béns a favor del designat, si així ho ha sol·licitat el creditor.

En el supòsit que l'executat no designi béns o drets suficients per satisfer el deute, el jutjat ha d'acordar dirigir-se a tot tipus de registres públics, organismes públics i entitats financeres que indiqui el creditor, a fi que facilitin la relació de béns o drets del deutor de què tinguin constància. En particular, si així se sol·licita, el jutjat ha de demanar aquesta informació a la corresponent autoritat tributària o de la Seguretat Social.

En tot cas, cal atènyer-se a l'ordre que estableix l'article 1.447.»

2. El paràgraf tercer de l'article 1.455 de la Llei d'enjudiciament civil queda sense contingut.

Disposició final única.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 27 de novembre de 1997.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ